

Arrest

nr. 156 046 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 22 december 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDERMEERSCH, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) zonder voorwerp verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 22 december 2014 wordt door de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 22 november 2012, met kennisgeving op 6 december 2012, een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met een inreisverbod voor 3 jaar, uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 22 december 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Daar waar de verzoekende partij zich lijkt te richten tegen het inreisverbod, benadrukt de Raad dat dit inreisverbod niet de bestreden beslissing uitmaakt en, zoals hoger reeds gesteld, definitief geworden is.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing komt zodoende onontvankelijk voor.

De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de artikelen 9bis en 74/12 van de vreemdelingenwet, de kennelijke appreciatiefout, het beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht, en de motiveringsverplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog aangaande artikel 159 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Met betrekking tot voormeld artikel 159 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen op welke manier een inreisverbod, zijnde een individuele beslissing genomen in het kader van

de vreemdelingenwet, zou vallen onder "de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen". Het betoog van de verzoekende partij in dit verband is dan ook niet dienstig.

Met betrekking tot voormeld artikel 8 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met de minderjarige E. B. die erkend vluchteling is en met hun gemeenschappelijk kind. Er dient echter op gewezen te worden dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, vooreerst een gezinsleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig dient te zijn. De verzoekende partij maakt op 9 en 25 oktober 2014 in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis en in het thans voorliggend verzoekschrift weliswaar melding van een (zwangere) partner en een (op 18 oktober 2014 geboren) kind dat zij met deze partner zou hebben, maar voor deze beweringen wordt nergens enig bewijs naar voren gebracht. De Raad wijst er ook op dat zich in het administratief dossier een synthesenota van 22 december 2014 bevindt, waaruit blijkt dat in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zowel het hoger belang van het kind als het gezins- en familieleven (als de gezondheidstoestand) werden onderzocht. Hierbij wordt aangegeven dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij effectief de vader van het kind is en een relatie heeft met haar vermeende partner. Zoals hoger reeds gesteld, beantwoorden deze vaststellingen aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier. De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij ook bij haar thans voorliggend verzoekschrift geen enkel bewijs voegt dat zij een relatie heeft met mevrouw E. B. en dat zij de vader is van het kind van mevrouw E. B. Zodoende toont de verzoekende partij niet aan dat zij daadwerkelijk over een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt en wordt een schending van voormeld artikel 8 niet aannemelijk gemaakt. Bijkomend wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhoudt. Ook toont de verzoekende partij niet aan op welke manier zij meent dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht zou voortvloeien en op grond waarvan het niet zou volstaan dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij de voorbereiding van het bestreden bevel deze bepaling in acht heeft genomen.

Ook het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing komt dan ook onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 1 oktober 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond, stelt zij dat de aanvraag 9bis zonder grond werd verklaard omdat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dit ook inhoudt dat zij zich gedurende 3 jaar niet op het grondgebied mocht bevinden. Dit bevel om het grondgebied te verlaten staat geen aanvraag artikel 9bis in de weg, dus deze kon niet onmiddellijk afgewezen worden wegens geen belang en er moest wel een degelijk onderzoek gebeuren. Anders zou bij artikel 9bis een bijkomende voorwaarde opgelegd worden die niet in de wet staat. Zij is in de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen. Het afwijzen in één dossier waar een onderzoek ten gronde werd gevoerd, kan niet leiden tot het afwijzen van een ander dossier zonder onderzoek. Vervolgens wijst zij op haar familiale situatie (o.a. is er een minderjarig kind in België) en men kan niet zeggen dat men niet op de hoogte is van haar toestand en de reden dat zij een aanvraag artikel 9bis indient. Haar nadeel is dat zij niet met haar familie kan samenleven, dit is niet hypothetisch en bovendien bevindt elk nadeel zich in de toekomst, als men niet kan verblijven op het grondgebied.

De verwerende partij sluit aan bij de inhoud van de beschikking en stelt dat het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk eraan doet: het gaat voorbij aan de expliciete inhoud van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet en pleit tegen de stukken van het administratief dossier, want hieruit blijkt niet dat de gezinssituatie is zoals voorgehouden in haar verzoekschrift.

2.2 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de “aanvraag 9bis” zonder grond werd verklaard omdat zij een inreisverbod (dat de verzoekende partij benoemt als een bevel om het grondgebied te verlaten dat ook inhoudt dat zij zich gedurende 3 jaar niet op het grondgebied mocht bevinden) heeft gekregen, maar dat dit geen “aanvraag artikel 9bis” in de weg staat en dat deze dus niet onmiddellijk afgewezen kon worden wegens geen belang, wijst de Raad er vooreerst op dat de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet werd afgewezen wegens geen belang, maar wel zonder voorwerp werd verklaard. Met haar betoog, waarin zij nog aanvoert dat er wel een degelijk onderzoek moest gebeuren en anders aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet een bijkomende voorwaarde zou opgelegd worden die niet in de wet staat, gaat zij in op de gegrondheid van de eerste bestreden beslissing, maar dit kan geen afbreuk doen aan de inhoud van de beschikking van 6 augustus 2015, die immers betrekking heeft op de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen voornoemde beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat het afwijzen in één dossier waar een onderzoek ten gronde werd gevoerd, niet kan leiden tot het afwijzen van een ander dossier zonder onderzoek, en waar zij aangeeft dat zij in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument voor te leggen, maakt de verzoekende partij niet duidelijk wat zij *in casu* bedoelt en hoe dit betoog betrekking heeft op de thans bestreden beslissingen en zodoende op de beschikking van 6 augustus 2015, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

Waar de verzoekende partij wijst op haar familiale situatie (o.a. een minderjarig kind in België), stelt dat men niet kan zeggen dat men niet op de hoogte is van haar toestand en de reden dat zij een aanvraag 9bis indient, en tevens wijst op een nadeel in dit verband, wijst de Raad erop dat zij met dit betoog verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 6 augustus 2015 reeds werd geantwoord. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de beschikking van 6 augustus 2015 dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE